

Arrest

nr. 60 428 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 2 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2010 ondertekenen verzoekster, van Roemeense nationaliteit, en haar partner, de heer W.B., een Belgische onderdaan, te Lier een notariële akte van wettelijke samenwoning.

Op 15 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als partner in een duurzame relatie (bijlage 19).

Verzoekster wordt verzocht om de volgende documenten voor te leggen binnen de drie maanden, ten laatste op 14 oktober 2010: "akte wettelijk samenwoont en bewijzen duurzame relatie".

Op 14 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 51 § 3 derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 15.07.2010 door P., E. C. (...), geboren te (...), op (...) en van Roemeense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan voor de relatie aan de hand van foto's waarop geen datum valt af te lezen. Deze foto's kunnen niet aanvaard worden omdat ze zonder datum niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden. Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat een 12-tal foto's een afdoende bewijs leveren voor een duurzame en stabiele relatie.

Bijgevolg is niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoekster het volgende aan.

“1e Ernstig Middel: Schending van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980, artikel 52 §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en de artikelen 146bis en 213 van het Burgerlijk Wetboek Overwegende dat overeenkomstig artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 verzoekster het recht heeft om zich te komen vestigen bij haar Belgische partner en schoonfamilie in België;

Overwegende dat niet nuttig betwist wordt dat verzoekster een akte van wettelijke samenwoning ondertekende voor het ambt van notaris J. V. C.(...), notaris met standplaats te (...) op datum van 30 juni 2010 [8. zie stuk nr. 2];

Overwegende dat dit contract van wettelijke samenwoning juridisch gelijkgeschakeld dient te worden met het huwelijk met alle gevolgen die daar juridisch uit voortvloeien, zo onder meer de verplichting tot samenwonen en materiële en morele wederzijdse steun van de partners;

Overwegende dat verzoekster bij het gemeentebestuur onder meer dit samenwoningcontract neerlegde alsook een bundel met foto's;

Overwegende dat artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 40bis.

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° De echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten kan beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° De partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

[...]”

Overwegende dat verzoekster een geregistreerde partnerschap heeft gesloten met de heer W. B.(...);

Overwegende dat verzoekster heeft aangetoond dat zij ongehuwd is en/of geen duurzame relatie onderhoudt met een andere persoon noch in het Rijk noch in het buitenland [9. Zie stuk nr. ...];

Overwegende dat aan de hand van het paspoort van vertoogster kon worden vastgesteld dat zij ouder is dan 21 jaar;

Overwegende dat vertoogster bovendien aantoont dat zij een duurzame relatie heeft met de heer W. B.(...) wat zij bewijst onder meer aan de hand van foto's, maar dat deze foto's werden genomen in tempore non suspectu, derhalve niet werden voorzien van een datum;

Overwegende dat de Europese Commissie in haar richtlijnen [10. Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtlijnen tot een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden] stelt dat:

"2.1.1. Spouses and Partners:

Partners with whom an EU citizen has a de facto durable relationship, duly attested, are covered by Article 3(2)(h). Persons who derive their rights under the Directive from being durable partners may be required to present documentary evidence that they are partners of an EU citizen and that the partnership is durable. Evidence may be adduced by any appropriate means.

The requirement of durability of the relationship must be assessed in the light of the objective of the Directive to maintain the unity of the family in a broad sense. National rules on durability of partnership can refer to a minimum amount of time as a criterion for whether a partnership can be considered as durable. However, in this case national rules would need to foresee that other relevant aspects (such as for example a joint mortgage to buy a home) are also taken into account. Any denial of entry or residence must be fully justified in writing and open to appeal. " [11. Vrije vertaling: "Partners met wie een EU-burger een deugdelijk bewezen feitelijke duurzame relatie heeft vallen onder artikel 3, lid 2, onder (b). Personen die op grond van een duurzaam partnerschap aanspraak kunnen maken op de richtlijn voortvloeiende rechten kan worden gevraagd bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat zij partners van een EU-burger zijn en dat het partnerschap duurzaam is. Het bewijs kan worden geleverd met elk passend middel. Het vereiste van duurzaamheid van de relatie moet worden beoordeeld tegen de achtergrond van het doel van de richtlijn om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven. In de desbetreffende nationale voorschriften kan worden verwezen naar een minimumduur als criterium om te beoordelen dat een partnerschap duurzaam is. In dat geval moet in de nationale voorschriften echter ook rekening worden gehouden met andere relevante aspecten (bijv. een gezamenlijke hypotheek voor de aankoop van een huis). Elke weigering van een reis of verblijf moet schriftelijk worden gemotiveerd en moet open staan voor beroep."]

Overwegende dat de Commissie ook stelt dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, namelijk het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruimste betekenis van het woord;

Overwegende dat de verwerende partij ook rekening moet houden met alle elementen terzake en zich niet kan beperken tot de loutere opmerking dat het bewijs niet zou geleverd worden van de precieze datum van het begin van de duurzame relatie, maar dat partijen aangeven dat zij elkaar al sedert geruime tijd kennen en een relatie onderhouden dewelke meer dan één jaar staande houdt;

Overwegende dat bovendien de beslissing werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 146bis en artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

" Artikel 146bis:

Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht tot de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. "

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

" Artikel 213:

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd. "

Overwegende dat door de genomen beslissing de verwerende partij lijnrecht ingaat tegen de door het Burgerlijk Wetboek opgelegde verplichtingen aan gehuwden en personen levend onder toepassing van een geregistreerd partnerschap daar waar de facto door de genomen beslissing vertoogster wordt uitgesloten van het recht tot samenwonen met haar partner gedurende minstens een bepaalde periode met het risico dat bovendien de verwerende partij andermaal een negatieve beslissing zou nemen wanneer zij zou verzoeken om gezinshereniging daar waar zij geen voldoende van samenwonen zouden kunnen aantonen...(sic);

Overwegende dat het geenszins de bedoeling kan zijn van de wetgever dat artikel 40bis strenger in haar toepassing zou zijn dan artikel 10ter en derhalve een discriminatie zou uitmaken van Belgen ten overstaan van vreemdelingen gemachtigd tot verblijf in het Rijk dewelke worden vervoegd door hun echtgenoot of partner;

Overwegende dat de genomen beslissing dan ook volstrekt arbitrair is en nergens steun vindt noch in feite noch in rechte in de wet zodat de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook genomen werd in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en Redelijkheidsbeginsel alsook de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering zoals voorzien in het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot weigering met bevel het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd;”

en

“2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alsook het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheidsbeginsel en het Zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering in het bijzonder

Overwegende dat de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten genomen door de verwerende partij niet alleen uiterst streng is maar bovenal in strijd werd genomen met de bepalingen van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 dewelke indien zij dermate streng zou worden toegepast zoals in casu noch min noch meer een discriminatie inhoudt van Belgen ten overstaan van vreemdelingen gemachtigd tot het verblijf dewelke worden vervoegd door hun partner die niet worden geconfronteerd met een dergelijke beperking;

Overwegende dat alle documenten waar het stadsbestuur van Lier om verzocht wel degelijk werden ingediend en een duurzame relatie dewelke geruime tijd bestendig is aantoon;

Overwegende dat de beslissing volstrekt onredelijk is en werd genomen in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande noch in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering;

Dat verzoogster dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat minstens op deze grond [12. Zie ten overvloede supra] de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd; Dat het tweede middel ernstig is;”

2.2. Replicerend op het eerste middel citeert de verwerende partij in de nota artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat verzoekster, die een verblijfsrecht wil bekomen op basis van een verklaring van wettelijke samenwoning, een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar moet kunnen aantonen. Artikel 11 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010, zo stelt zij, verduidelijkt het begrip duurzame en stabiele relatie. Verwerende partij merkt vervolgens op dat verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend op 30 juni 2010, dat zij een aanvraag heeft ingediend op 15 juli 2010 en dat zij niet heeft aangetoond voorheen te hebben samengewoond met haar partner, noch dat zij haar partner ten minste een jaar kent en regelmatig met hem contact heeft gehad in die periode, noch dat er kinderen zijn in dat partnerschap. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster enkel een twaalfstal foto's bij haar aanvraag heeft gevoegd die bovendien niet gedateerd waren, zodat terecht werd geoordeeld dat de foto's niet op hun authenticiteit kunnen worden beoordeeld en dat het tijdselement in verzoeksters bewijsvoering ontbreekt. Verwerende partij is van oordeel dat verzoekster de motivering

van de bestreden beslissing negeert waar zij geen verweer heeft tegen hoger vermelde vaststellingen, noch bijkomend bewijs aanbrengt dat zij haar partner reeds lang genoeg kent om van een duurzame en stabiele relatie te spreken, terwijl de bewijslast bij haar ligt. Dienvolgens toont verzoekster volgens verwerende partij niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat de bestreden beslissing zou zijn gestoeld op een verkeerde feitenvinding. Tenslotte laat verwerende partij nog gelden dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over verzoeksters recht om samen te wonen met haar partner. De bestreden beslissing geeft echter enkel aan dat zij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden op basis van haar relatie met een Belgische partner omdat het duurzame en stabiele karakter van deze relatie niet is aangetoond.

Betreffende het tweede middel verwijst verwerende partij naar de behandeling van het eerste middel, waaruit blijkt dat verzoekster niet in voldoende mate heeft bewezen een duurzame en stabiele relatie te hebben met de partner die zij wenst te vervoegen. Het is verwerende partij dan ook niet duidelijk waarom de bestreden beslissing behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat de bestreden beslissing zou zijn gestoeld op een verkeerde feitenvinding.

Verder repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing betrekking heeft op verzoekster en niet op haar Belgische partner. Verwerende partij verduidelijkt dat verzoekster zelf geen Belg is en dus geen gewag kan maken van discriminatie van Belgen ten aanzien van vreemdelingen met verblijfsrechten in België. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad merkt verwerende partij tenslotte op dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift en besluit derhalve dat aan de formele motiveringsverplichting werd voldaan. In de mate waarin verzoekster van mening is dat de materiële motiveringsverplichting met voeten werd getreden, laat verwerende partij gelden dat de Raad zijn oordeel niet in de plaats kan stellen van dat van de administratieve overheid. Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing op afdoende wijze werd gemotiveerd en dit zowel in rechte als in feite. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

2.3. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden het eerste en tweede middel van verzoekster samen behandeld.

2.4. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 8 oktober 1981), volstaat de vaststelling dat zij verzuimt aan te geven op welke wijze deze bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is. Hetzelfde geldt voor de door verzoekster *in fine* van het verzoekschrift vermelde schending van artikel 1 en 11 van "*Richtlijn 2004/38F6 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004*".

Waar verzoekster de schending aanvoert van "*het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen*", dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat op concrete wijze te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het tweede middel evenzeer onontvankelijk is.

2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk het artikel 51, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en naar het feit dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar

met haar partner, omdat op de twaalf foto's die door haar werden voorgelegd geen datum kan worden afgelezen, zodat deze niet op hun authenticiteit kunnen worden getoetst en ze bovendien niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat zij de motieven kent en er kritiek op uit. In zoverre zij daarmee doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht, dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15 juli 2010 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van partner van een burger van de Unie met wie zij een duurzame relatie heeft op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het relevante onderdeel van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon

(...);”

Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 7 mei 2008) bepaalt in een tweede hoofdstuk de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande het gegeven dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt verwezen naar “artikel 11 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010”, mag er van worden uitgegaan dat dit een materiële vergissing is, die de bestreden beslissing niet heeft beïnvloed, gelet op het feit dat de criteria die door het laatstgenoemde koninklijk besluit werden vastgelegd middels de invoeging van artikel 11 in het koninklijk besluit van 17 mei 2007, doch die betrekking hebben op het stabiele karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, identiek zijn aan de hierna opgesomde, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Overigens blijkt uit het verzoekschrift niet dat verzoekster zich gegriefd heeft gevoeld door deze materiële vergissing.

“Artikel 3: Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, alsook aan te tonen dat deze relatie al minstens één jaar duurt.

De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken waarvan zij de overlegging eist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het sub 2.6 omschreven wettigheidstoezicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij het opmaken van de bijlage 19 bij de indiening van verzoeksters aanvraag werd vastgesteld dat verzoekster haar paspoort als bewijs van haar EU-burgerschap heeft voorgelegd. Daarnaast werd haar expliciet gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 14 oktober 2010, de akte van wettelijke samenwoning neer te leggen, alsmede bewijzen van duurzame relatie. Op 13 oktober 2010 werden door verzoekster een aantal stukken voorgebracht, met name haar bijlage 19, een ontvangstbewijs van een verklaring van wettelijke samenwoning van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Lier van 9 augustus 2010, een notariële overeenkomst van wettelijke samenwoning van 30 juni 2010, het bewijs van haar ongehuwde burgerlijke staat in Roemenië, alsmede de beëdigde vertaling hiervan, en twaalf foto's van haarzelf in het gezelschap van haar partner W.B.

Wat betreft de notariële akte van wettelijke samenwoning en de verklaring van wettelijke samenwoning, blijkt dat deze respectievelijk werden ondertekend op 30 juni 2010 en afgelegd op 9 augustus 2010, zodat hiermee niet wordt aangetoond dat de relatie tussen verzoekster en haar partner al ten minste één jaar duurt, aangezien zelfs op de datum van de bestreden beslissing er nog geen jaar was verstreken.

Wat de door verzoekster aangebrachte foto's betreft, komt het aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en is het niet kennelijk onredelijk of onwettig om een bundel van twaalf niet gedateerde foto's niet te beschouwen als een absoluut bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie, aangezien ze niet op hun authenticiteit kunnen worden gecontroleerd en deze foto's alleen niet voldoen om het bewijs van het gevraagde te leveren. Dat de foto's *in tempore non suspectu* werden genomen doet daaraan geen afbreuk. In het voormelde artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt verduidelijkt welke bewijzen verwacht worden met name het bewijs van regelmatig contact, hetzij telefonisch, hetzij per briefwisseling of via elektronische berichten. Zelfs aangenomen dat foto's hierop een aanvulling kunnen vormen, toont verzoekster niet aan dat de beoordeling ervan door de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster nog stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot de loutere opmerking dat het bewijs van het precieze startpunt van de duurzame relatie niet werd geleverd en ook rekening dient te houden met alle elementen ter zake teneinde het doel van de Richtlijn 2004/38/EG, met name het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruimste betekenis van het woord, zoals dat ook is gesteld in het door haar geciteerde standpunt van de Europese Commissie, toont zij niet aan met welke elementen of stukken verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden, zodat verzoekster deze kritiek niet dienstig kan aanvoeren. Haar loutere bewering dat zij en haar partner elkaar al geruime tijd kennen en een relatie onderhouden die reeds meer dan één jaar standhoudt, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijskrachtig gegeven.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog een aantal stukken toe die ten tijde van de aanvraag niet werden voorgelegd aan de tot beslissen bevoegde overheid. Het betreft een huwelijksakte van de heer J.B. –broer van haar partner- en mevrouw E.B. van 5 juni 2010 vergezeld van een fotobundel waaruit haar aanwezigheid op dit huwelijk blijkt, alsmede een deelcertificaat van 29 oktober 2010 als bewijs van lestijden Nederlands, een attest van tewerkstelling en een contract van een vliegtuigreis naar Egypte van 8 november 2010 tot 15 november 2010 met fotobundel. De Raad stelt vast dat verzoekster deze stukken slechts voor het eerst aanbrengt ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad, zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Immers, de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548).

2.7. Verzoekster voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Immers, verzoekster werd in de gelegenheid gesteld bewijskrachtige gegevens naar voor te brengen die een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar zouden kunnen aantonen en reeds eerder werd gesteld dat niet is aangetoond dat de beoordeling van de bijgebrachte stukken kennelijk onredelijk is. Verzoekster maakt derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle zorgvuldigheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat niet om daar anders over te denken. De verwerende partij is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk achtte om een beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle zorgvuldigheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt door verzoekster aannemelijk gemaakt.

2.8. De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.9. Verzoekster wijst er voorts op dat zij een contract van wettelijke samenwoning heeft ondertekend en dat dit gelijkgeschakeld dient te worden met het huwelijk en alle gevolgen die daaruit voortvloeien, onder meer de verplichting tot samenwonen en de materiële en morele wederzijdse steun van de partners. Verzoekster voert in dit kader de schending aan van de artikelen 146*bis* en 213 van het Burgerlijk Wetboek daar de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen de verplichtingen opgelegd aan gehuwden en personen levend onder toepassing van een geregistreerd partnerschap. Zij is dan ook van oordeel dat zij *de facto* wordt uitgesloten van het recht tot samenwonen.

Verzoekster is niet gehuwd en kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op de artikelen 146*bis* en 213 van het Burgerlijk Wetboek die handelen over het huwelijk en de plichten van echtgenoten.

2.10. Waar verzoekster ten slotte nog stelt dat het geenszins de bedoeling kan zijn geweest van de wetgever dat artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet strenger zou zijn in haar toepassing dan artikel 10*ter* van dezelfde wet en derhalve een discriminatie zou uitmaken van Belgen die worden vervoegd door hun echtgenoot of partner ten opzichte van vreemdelingen gemachtigd tot verblijf in het Rijk in dezelfde situatie, moet erop worden gewezen dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoekster zet op geen enkele wijze uiteen waarin een mogelijke discriminatie ingevolge een vermeende strengere behandeling dan wel zou zijn gelegen, zodat deze grief alleen al om die reden niet kan worden aangenomen.

2.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven afdoende, ter zake dienende en pertinente motivering, kon concluderen dat verzoekster niet aantoont dat de wettelijk gestelde voorwaarde inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt, zoals vereist door de Vreemdelingenwet, werd vervuld.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS